

ŽIVOTOPIS PANÍ BRONISLAVY MILLÉ

Paní Bronislava se narodila v roce 1951 a od narození do svých 6 let žila ve Velké Bystřici u svých prarodičů. Křestní jméno dostala po řádové sestře, která jí pomáhala na svět. Příjmení Bečáková nesla po svých rodičích.

S babičkou Marií prožila většinu svého času, kdy poznávala venkovské lidi, jejich povinnosti, záliby, každodenní starosti. Vše bedlivě sledovala, protože byla vzácně klidným dítětem, které pozorovalo a všechno si ukládalo do paměti. To, že jí bylo dovoleno sedět v místnosti s ženami, které draly peří, bylo velkou výjimkou. U této činnosti se totiž smělo jen opatrně dýchat a pohyby musely být omezeny na minimum.

Babičku Marii potkalo v životě velké neštěstí. Zemřela jí čtyřletá dcerka. Všechny věci, které babičce dcerku připomínaly, měla schované ve skříni. Když bylo moc smutno, tak se babička památkami probírala. Rukama jí procházely všechny památeční maličkosti a babička si snad ani nevšimla, že vnučka Bronička všechno bedlivě pozoruje. Těšila se na chvíle, kdy babička otevře památeční skříň, protože tam spatřila něco, co její dětská očka velmi lákalo. Byl to barevný, výšivkami ozdobený hanácký kroj. A tento oděv se Malé Broničce stal celoživotní láskou a zájmem, který rozvinula k dokonalosti.

Když bylo děvčátku Broničce šest roků, s rodiči se přestěhovala do 40 kilometrů vzdáleného městečka Uničov, kde navštěvovala celou devítiletou základní školu. Tam chodila ráda hlavně ve dnech, kdy byl dějepis. Tento předmět dívku fascinoval díky skvělé paní učitelce, která historií dokázala nadchnout své žákovské obecenstvo. Nadšení pro dějiny dospívající Broňa již nikdy neopustilo.

V 15 letech se rodina stěhuje zpět do Velké Bystřice, v Olomouci mladá Broňa studuje střední ekonomickou školu, kterou zakončí maturitou a zamíří do pracovního procesu. Prvním zaměstnavatelem se jí stal závod Moravia v nedalekém Mariánském Údolí, který našel ve slečně Broně zdatnou zásobovačku.

Po několika letech změnila zaměstnání a začala pracovat na Obecním úřadě ve svém bydlišti – Velké Bystřici. Dostala na starost organizaci svatebních obřadů a tady zúročila svůj talent, nápaditost i znalosti z historie. Režiovala bystřické svatby tak, aby si tyto chvíle snoubenci pamatovali po celý život a podle svědectví tehdejších spolupracovníků se jí to dařilo bravurně. Obřadům nechyběla živá hudební a recitační vystoupení, lidové zvyky originálně pojaté a na jednom z obřadů se paní Broňa setkala i s tradicí hanáckého svatebního koláče. Tento originální lidový prvek zakomponovala i do svých obřadů a zvyk dodnes rozšiřuje mezi své příznivce a milovníky lidových tradic.

Ve Velké Bystřici mladá Broňa chtěla propagovat hanácký lidový tanec a podařilo se jí v 60. letech minulého století získat velkou podporu tamějšího zemědělského družstva. Finančně zaštitili tento rozhořivající plamének, ale měli nekompromisní podmínku: „BUDETE NEJLEPŠÍ“. Dnešními slovy přeloženo: „Budeme se Vámi chlubit, pak se vyplatí, co jsme do Vás investovali“. Tuto tvrdou podmínku paní Broňa vzala jako slib, který nejenže dodržela, ale dovedla k dokonalosti. Přizvala profesionální umělce a začala i krásná umělecká spolupráce s olomouckou spisovatelkou a etnografkou paní Helenou Lisickou. Přátelství s touto „dámou moravského folklóru“ trvá doteď, i když paní Lisická v roce 2009 zemřela. Nechala se totiž pochovat na velkobystřickém hřbitůvku, aby byla co nejblíže živému folklóru a také paní Broně, která za ní chodí. Za podpory odborníků paní Broňa vedla po dobu 20 let folklórní soubor Slaměnky, který slavil velké úspěchy díky dokonalé taneční choreografii. Vše, co s folklórem souvisí se naučila. Zdokonalila se v umění tanečním, pěveckém, kuchařském a naučila se paličkovat. Poslední dovednost jí podle jejích vlastních slov trvala 10 let, ale výsledek umění výroby zdobného límce stojí za to.

K tradici velkobystřické patří i další významná aktivita paní Millé, a to Slavnost kroje, která je každoročním zpestřením lidových bystřických zvyků. Pro každý měsíc je ve Velké Bystřici typický

nějaký lidový zvyk, který milovníci folklóru udržují. I tento prakticky dodržovaný hanácký kalendář je velkou měrou z iniciativy Broni Millé. Vedle typických zvyklostí jako jsou Vánoce a Velikonoce zná i mládež velkobystřická např. „Lucky“, tradici již dávno zapomenutou.

Život paní Bronislavy Millé je plný folklóru a dnes, kdy už aktivně nevede taneční soubor, se naplno věnuje lidovým krojům. Vyrábí překrásné paličkované zdobné límce, bez kterých by tento oděv nebyl tím, čím je, tedy- jak sama paní Millá zdůrazňuje - „OBČANSKÝM PRŮKAZEM NOSITELE“, přednáší milovníkům lidového umění ve skanzenech a na besedách.

Spolu s etnografkou Markétou Hnilicovou napsala publikaci Hanácký lidový oděv, kterou autorky před dvěma lety představily na putovním festivalu Setkání Hanáků.

Paní Broňa je velkobystřická pochodeň folklóru a my doufáme, že od ní zajiskří a zahoří další generace milovníků lidových tradic.